

[Weikop.]

melse er givet under ganske andre forudsætninger. Vi kender alle de gamle melodier, som også har lydt ved denne sags behandling fra den socialdemokratiske ordfører, der — tør jeg sige — som sædvanlig ikke viste megen tillid til, at erhvervslivet kunne handle forsvarligt uden indgreb eller trussel om indgreb. Men når jeg har sagt det, vil jeg også sige, at vi oprigtigt talt havde ventet, at retsforbundet og det radikale venstre ville gå med til lovforslaget. Jeg kan godt sige, at vi tværtimod havde ventet, at i hvert fald retsforbundet ville være gået langt videre end vi i henseende til erhvervslivets frigørelse.

Man spørger, hvorfor de to partier ikke har villet gå med til lovforslaget. Er det handelsministerskiftet, der har gjort det helt af med de to liberale partier? Jeg forstår selvfølgelig meget godt, at de to partier må have det langt værre med en socialdemokratisk handelsminister, der er knyttet til fagbevægelsen, end med en selv nok så doktrinær nationaløkonomisk radikal handelsminister. Men alligevel, når det kommer til stykket, skylder den socialdemokratiske handelsminister dog det radikale parti og retsforbundet, at han er minister, og så kunne de to partier såmænd godt have skuddet hjertet op i livet; men de har altså i stedet for taget til efterretning, at der er sket et skifte i handelsministeriet fra liberal til socialistisk tankegang.

Ved denne sags første behandling troede jeg altså virkelig, at de to partiers liberale sindelag efter en udvalgsbehandling ville have givet sig udslag i en tiltrædelse af vort forslag, men dér blev vore forventninger altså skuffet. Det er nu én ting, men ikke nok med det. De forventninger, som nogle inden for erhvervene nærede til det radikale parti i denne sag, blev — jeg havde nær sagt som sædvanlig — skuffet. Jeg traf forleden en erhvervsdrivende, som jeg kender lidt til, og som i øvrigt er en god organisationsmand, siddende på sit kontor med denne betænkning i hånden; han havde lige

fået den fra sin organisations juridiske konsulent. Denne forretningsmand sagde til mig: se, når jeg læser denne betænkning igennem, hvor et godt forslag indstilles til forkastelse bl. a. af det radikale venstre, ved De, hvad jeg så gør? Så tænker jeg på titlen på en film, der for nylig gik, og den lød „Vi er alle sammen tossede“. Ja, vi er oven i købet så tossede, føjede han til, at vi troede på, at det radikale parti var så liberalt, at det ville væk fra overflødige restriktioner, beskatte Kooperationen og alt det dér. Og han sagde: jeg sidder her med et papir i hånden, der dokumenterer, at vi alle har været så tossede at tro på, at det social-radikale parti var et godt liberalt parti, som støttede liberale tanker og ikke en socialdemokratisk handelsministers tanker. (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Hvem var den mand?). Ja, det kan jeg fortælle, hvis den højtærede økonomiminister ønsker det. (*Økonomiministeren* [Bertel Dahlgaard]: Så fortæl det!). Nej, det er ikke rigtigt at udlevere hans navn. Fordi jeg siger, at en mand har sagt sådan og sådan, er det ikke rigtigt at udlevere hans navn. Jeg er sikker på, at den højtærede minister mange gange har refereret, hvad en mand har sagt, uden at opgive hans navn. Nu skal jeg tilføje, at jeg kunne ikke så godt modsige ham, det må ministeren give mig ret i. Jeg spurgte ham derefter om noget helt andet, idet jeg sagde: hvad med retsforbundet? Han svarede, at så tosset var man da heller ikke at tro på det fallitbo; det parti måtte enhver erhvervsmand have afskrevet. Jeg er enig i, at det er en hård dom, en dom, om hvis rigtighed der meget vel kan diskuteres, højtærede minister, men jeg synes i og for sig, det er klogt at referere en sådan udtalelse, så man ved, hvordan stemningen er ude i befolkningen. Det kan diskuteres, om denne dom er virkelig alvorlig, om den ikke er for hård. Forleden aften, en dejlig sommeraften, holdt retsforbundet et møde på Rådhuspladsen, hvor man havde samlet sine tilhængere for at høre partiets store kanon, det ærede medlem hr. Niels Andersens